Ч. 162 Четвер 23 липня (4 серпня) 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — По смерти кн. Бісмарка. — Іспаньско-американьска війна.)

Після віденьских ґазет мають президент міністрів ґр. Тун і міністер фінансів др. Кайцль виїхати сего тиждня до Будапешту, щоби там конферувати з бар. Банфім. Пештеньскі ґазети додають, що предметом нарад буде угода і що відтак оба президенти міністрів поїдуть до Ішль, щоби там здати справу Є. Вел. Цісареви. — З Відня знов доносять, що там відбула ся оногди якась „необовязуюча“ до нічого конференция межи правительством а Молодочехами, Поляками і полудневими Славянами що-до модифікациї засад закона язикового і що міністер фінансів др. Кайцль виїхав до Ішль. — В половині сего місяця мають розпочати ся переговори міністерства фінансів з віденьским заведенем кредитовим в справі затягненя 20-міліонової інвестицийної позички.

Мадярскі ґазети доносять, що правительство носить ся з гадкою розвязати парлямент і скликати нову Раду державну на основі зак. з 1867 р., отже в той спосіб, що сойми висилали би своїх делеґатів, а той парлямент уложив би засади нової конституциї. — Стара байка, котра що раз то знову появляє ся в сій або трохи відмінній формі. О скілько доси можна припускати, правительство не думає брати ся до такої роботи, котра значила би радикальну зміну теперішних відносин політичних.

Цісар і цісарева німецкі приїхали вчера вечером о 6 год. до Фрідріхсруге. Войско в хвили приїзду цісарскої пари утворило шпалір а родина покійного князя вийшла на стрічу аж до повоза. Повитане цісаря з ґр. Гербертом Бісмарком було дуже сердечне; цісар поцілував єго в лице з обох боків а відтак оба устиснули собі руки. Пара цісарска пішла відтак до замку і побула там цілу годину. В комнаті помершого відбуло ся жалібне богослуженє. На домовині зложено від цісарскої пари вінець з рож, лаврового і дубового листя. По церемониї, при котрій було ледви 30 осіб, родина Бісмарка відвела цісарску пару аж до ваґона сальонового і тут попрацали ся.

Декотрі ґазети не перестають доказувати, що незгода родини Бісмарка з цісарем проявляє ся що раз більше. Так н. пр. кажуть, що родина казала залютувати домовину з тілом, заким ще цісар приїхав, що обострено сторожу коло палати, де спочиває кн. Бісмарк. (Ну се хиба найменше могло би мати якусь звязь з конфліктом, бо чей годі побоюватися якоїсь революциї в замку а хоч би лиш якоїсь демонстрациї). Дальше вказують на то, що з палати цісарскої усунено жалобну хоругов і що цісар відкликав торжество, яке з єго припорученя мало відбути ся в Берлині і розвязав комітет, котрий мав сим торжеством заняти ся. Кілько на сих вістях правди, годі знати.

Замітна річ, що в берлиньскім Local Anzeiger-i появив ся лист кн. Бісмарка, в котрім він свого часу просив теперішного цісаря о димісию. Лист сей викликав велику сензацию. кажуть однакож, що се стало ся мимо і против волі родини Бісмарка. — Маєток, який лишив кн. Бісмарк доходить до 30 міліонів. — Кажуть, що якась книгарня в полудневій Німеччині має вже на складі готових 300.000 примірників автентичних памятників кн. Бісмарка і що сими днями будуть вже продавати ся.

До вчера ще не одержали у Вашінґтоні відповіди Іспанії в справі условій мира, але мимо того рада міністрів постановила оголосити публично предложені Іспанії услівя. В наслідок того Мек Кінлї оголосив заяву, в котрій каже, що правительство для уникненя всяких непорозумінь уважає за відповідне подати до загальної відомости услівя мира, предложені ще в суботу дня 30 липня француского послови Камбонови. Они такі: Сполучені Держави не хотять ніякого відшкодованя грішми, але за то жадають: щоби Іспанія зрекла ся верховних прав до Куби і зараз відкликала своє войско з того острова; дальше жадають відступленя і евакуациї острова Порторіко як і инших островів в Західній Індиї, стоячих під верховною властию Іспанії; накопець відступленя одного з Лядроньских островів. Сполучені Держави займуть порт і місто Манілю та будуть доти держати, доки аж підчас дальших переговорів не рішить ся, якою має бути судьба Филипиньских островів і їх заряду. — По принятю в засаді сих условій визначать Сполучені Держави повномочників, котрі будуть з повномочниками Іспанії вести дальші переговори.

Ходить чутка, що зараз по принятю услівий мира президент Мек Кінлї скличе надзвичайну сесию обох палат конґресу і предложить їм до ухваленя закон о установленю постійної 100-тисячної армії. З того числа буде 50.000 призначених на Кубу, 30.000 на Филипини сусідні острови, а 20.000 на Порторіко.

З Ню-Йорку доносять, що після наспівшої з Гавании вісти, тамошні охотники демонстрували против маршалка Блянка підчас маршу через місто, повідкидали від себе зброю, казали, що правительство їх зрадило а відтак кинулись на склепи і стали рабувати.

---

26)

Послїдна воля.

(Із шведского. — Віктора Ґуґа Вікстрема).

(Дальше).

В першій хвили, коли ми знов зійшли ся, був я за слабий, щоби розповідати то, що пережив, або слухати пояснень Міріями-Соні. Мені треба було конче спокою. Соня то зміркувала і старала ся всілякими способами, щоби я прийшов до здоровля. Казала мені добре живити ся, богато їсти і довго висипляти ся та не роздумувати богато і не гризти ся — оттак взяла ся мене лічити. Я слухав єї як мала дитина. Що за щастє, коли она сиділа коло мене, коли я міг споглядати в єї глубокі очи, держати єї малесеньку ручку в моїй руці! Ми розмавляли з собою з мислями души, як то она казала колись давнїйше.

В дві неділї опісля прийшов я вже на стілько до себе, що міг вже ходити цілий день. Она післала зараз по кравця, котрий убрав мене від стіп до голови, так, що я вже міг вийти до сальону Соні не відбиваючи від пишноти в нім і богатства.

Але я вже не був той сам, що давнїйше. Лице мені було запало ся, волосе на зачілках посивіло, а коло уст поробили ся зморщки. Але Соня сьміючись казала, що я від житя у вязниці набрав більше паньского вигляду, що можу тепер сьміло виступати яко францускпй маркі, що числить собі своїх предків ще від хрестоносних походів. Я замкнув її уста поцілунками і просив, щоби пожертвувала для мене цілий день, та розповіла мені все то разом, що мені вже давнїйше лиш дорибочно казала.

Ми сїли собі в кутику сальону, від котрого двері з обох боків до цілого ряду комнат через цілий поверх стояли отвором, так, що ми могли кождого видіти, хто би увійшов. Соня задзвонила на служницю і сказала їй, що єї нема дома для нікого, хто би то й не був.

Ми сїли собі були на маленьку софу, на котрій ледви для нас двоє було місця і так сиділи одно коло другого.

— Коли ти перебув вже перший огонь і став ся так одним з наших, то можу вже тобі то розповісти, о чім давнїйше мусїла мовчати — почала Соня розповідати. — Покажу тобі, як то я крок за кроком дістала ся в опозицию, котру нашим противникам сподобало ся назвати нігілїзмом.

Родина Панїньских, походячи від Рурика, основателя Росиї, жиюча в дружбі з найзнаменитшими родами і нечувано богата, грала через богато столітий визначну ролю в історії нашого краю. Она дала єму вождів, мужів державних і меценасів, котрих імена жиють в нашій історії.

За Катерини Другої, котра богато любимців з низького роду повивисшувала, була наша родина упослїдженою, але за єї наслїдників заняла она знову своє давнїйше високе становище та задержала єго аж до яких пять літ тому назад, коли нещастє мов туча спало на нас. Моя мати померла, мій батько підчас пира в Зимнім Двирци [1]) сказав щось необачно о царю, і попав в неласку; мій однїсенький брат вернув з Парижа домів повен палких думок о свободі і поступі, та висказував їх з такою отвертостию, що аж она мусїла стати ся небезпечною для него.

Наслїдки необачности мого батька показали ся борзо. Єго при іменованях помикали, партия двірска споглядала згорда на него а цар обходив ся з ним з оскорбляючою гордостию. Тим так огірчили єму житє, що він відсунув ся від всяких товариских звязий.

Але сї розмірно незначні нещасливі пригоди не мали ще стати ся причиною єго смерти.

Мій брат Іван був палкої вдачі, честний характер і щира душа, котрий так само відчував глубоко заподіяну єму кривду як і єго батько. Він прилучив ся до „Молодої Росиї“, котрої старанєм було виборота конституцию, та вирік ся всего блискучого житя в товариствах, щоби жити між робітниками та голо-

---

[1]) Царска палата в Петербурзї над самою Невою, близько моста, що сполучає Петербург з Василївским островом.

Новинки.

Львів дня 3-го серпня 1898.

— **Перенесеня.** II. Намістник перенїс ц. к. концеціста полїциї Казим. Яницкого з Перемишля до Бродів і поручив єму управу тамошного комісарияту полїциї.

— **Іменованя.** Львівский ц. к. висший Суд краєвий іменував авскультантами в окрузї львівского ц. к. висшого суду краєвого судових практикантів: Лайзора Тіґермана, Євон. Оттогаля, Евст. Юрчиньского, Ад. Рильского, Володисл. Бальдініого і Лук Чирняньского.

— **Стан недуги Є. Ем. Кардинала Сембратовича** так нинї погіршив ся, що лїкарі побоюють ся кождої хвилї катастрофи.

— **Начальний директор почт** і телеграфів радник Двора п. Сеферович виїхав за 6-тиждневою відпусткою. Управу по директорі обіймив в заступстві старший почтовий радник п. Ґаберле.

— **З женьскої семинариї.** Дирекция учительскої женьскої семинариї у Львові оповіщує, що письменний іспит зрілости, для тих екстерністок, що одержали дозвіл складати іспит зрілости по фериях с. р., розпічне ся дня 2 вересня. Рівнож повідомляє дирекция кандидатки, призначені до поправки, що тої іспит відбуде ся дня 5-го вересня с. р.

— **Шіснайцятка мужеского хору** Львівского Бояна устроює в суботу (6. с. м.) концерт в Яремчи, а в недїлю в Надвірній. Програма на Яремче така: 1. Лисенка „На прю" хор; 2. фортепян — відограє п. Л.; 3. Лисенка „Quodlibet I." хор; 4. цитра — відограє п. К.; 5. Бортняньского „Услиши Боже" хор; 6. деклямация — виголосить п. З.; 7. Матюка „Цьвітка дрібная" сольо тенорове п. Й.; 8. Колесси „На музиці" хор; 9. „Народна піснї" Лисенка; 10. „Ой під гаєм зелененьким" сольо спів п-ни О. Ш. — Сольо, скрипки п Б. — В Надвірній програма ось-яка: 1. Лисенка „Скорбна дума" хор в супроводї фортепяна; 2. Лисенка „Як би менї черевики" сольо-спів п. Й.; 3. Вахнянина „Наша жизнь" хор; 4. деклямация — виголосить п. Л.; 5. Бортняньского „Гласом моїм" хор; 6. фортепян — відограє п. Л.; 7. Нїщиньского „Закувала та сива зазуля" хор в супроводї фортепяна. — По концертах будуть товариські забави з танцями.

— **Конкурс.** Подання о приняте до „Руской Бурси в Бережанах" вносити належить найдальше до 15. н. ст. серпня на руки др. Андрія Чайковского, адвоката в Бережанах. До подання долучити треба: послїдне сьвідоцтво шкільне, сьвідоцтво убожества і декларацию, котрою родичі або опікуни зобовязують ся доплачувати місячно з гори якусь квоту. Приняті питомцї викажуть ся достаточною скількостию біля і одягу та зложать 1 зр. на зужите інвентара, а їх родичі, взглядно опікуни вступлять в члени Бурси. — До подання долучити треба марку за 20 кр.

— **Іспит зрілости в учительскій семинариї в Самборі** відбував ся від 26 червня до 2 липня. До іспиту приступило 48 публичних учеників і 25 приватистів, разом 73. З між публичних учеників здало 2 з відзначенем, 27 одержало сьвідоцтво зрілости, 15 поправку з одного предмету на 3 місяцї, а 4 репробовано на рік. З між екстерністів здали 4, поправку з одного предмету дістало 10, відступило 8, відпали на рік 3. З відзначенем здали: Евг. Злотницкий і Вол. Качоровский. Здали: Алекс. Бабяк, Конст. Бабицкий, Стеф. Бабій, Вас. Березюк, Сам. Блох, Андрій Бирович, Діон. Чайковский, Ів. Дяк, Ів. Думин, Йос. Гиневич, Мих. Горошко, Стан. Якубовский, Ів. Коморовский, Роман Козоріз, Франц Мазур, Орест Охнич, Волод. Павлух, Вас. Перфило, Отто Пйонтковский, Ів. Проць, Стан. Саковский, Ант. Селецкий, Тимотей Скоморох, Йос. Страм, Стеф. Свистацкий, Теоф. Токарский. Ів. Земба. З між приватистів здали: Миколай Колопенюк, Стан. Равский, Мария Ґдуля і Йос. Кнорск.

— **Незвичайно сильний оркан** лютив ся онногди в містї Вешец і в околици, темешского комітату на Угорщинї. Майже всї доми ушкоджені. З церкви зірвав вихор вежу. В касарни гонведів упала стїна в хвили, коли ввійско вертало з вправ. В наслїдок того погибло на місци двох вояків а кільканайцять есть тяжко ранених.

— **Огнї.** Дня 1 с. м. вибух огонь в Жидачеві і знищив 4 загороди. Шкода виносить 1000 ср. а була обезпечена на 400 зр.

— **Також причина до самоубийства.** З розпуки по стратї украденого гульдена хотїла вчера відобрати собі житє Павлина Ницко, замешкала у Львові при ул. сьв. Станислава ч. 10. В тій цїли розпустила фосфорові сїрники в алькоголи і випила ту мішанину. Мешканцї дому спровадили ратункову стацию, котра подала отроєній першу поміч і усунула небезпечність.

— **Пригода на зелїзници.** Ц. к. Дирекция зелїзниць оповіщує: В ночи з 1-го на 2-го с. м. наїхав поїзд поспішний ч. 2, відходячий зі Львова о годині 10 мін. 40 вечером, на рампі близько Ланьцута на фіру з 7 особами. Одна особа Анна Ґоленя убита на місци, а з решти доткнених тою катастрофою і перевезених тим самим поїздом до Ряшева, померли: Ян Ґоленя, Анна Ґоленя і Анеля Безан. Магдалина Рибак, Лаврентий і Анна Вануж менше або більше поранені. Всї походять з села Дембіци коло Ланьцута. Причина випадку на разї невідома. Доходженє зарядженo.

— **Загадочний случай.** В лозах над рікою Серетом коло села Вигнанки, в чортківскім повітї, найдено сими днями трупа Олени Шатковскої з Скородинець. День перед тим бачили єї в Чорткові, з зарібником з Білої, Иваном Рекрутяком, котрого не можна віднайти.

— **Смачна страва.** Віденьский шинкар Цобель при улици Лерхенфельдергіртель ч. 55 попав на оригінальну гадку — виробляти „ґуляш" з мяса щурів. Люди купували і їли та не могли нахвалити ся, що то за смачна страва. Але найшов ся якийсь ворог, що викрив штуку Цобля і зробив на него донос. Справа оперла ся о суд, котрий засудив штудерного шинкаря на 150 зр. кари і на місяць вязницї.

— **Убийство.** З Любешки в Бобреччинї пишуть: В недїлю дня 24 липня найдено в любескім лїсї трупа мужчини, що висїв на дубі, 5 метрів високо від землї. В селї нїхто єго не знав. Аж люди з Лїщина, села віддаленого від Любешки о 15 кільометрів, пізнали, що то лїщиньский селянин, Кривий. Він пішов дня 23 липня в поле і украв на двірскім ланї вязанку вики, ваги 8 кільограмів. На тій крадежи зловили єго двірскі парібки. Що з ним зробили, того нїхто не знає, бо небіжчик від того часу не вернув до дому. Крім того заграбили двірскі парібки в товаристві заступника війта жінцї Кривого ріжні річи на суму 5 зр. і 1 зр. на горівку. Судова комісия і лїкарскі оглядини, які відбули ся дня 28 липня виказали, що Кривий не повісив ся сам, лише що

сити їм огнисті відчитй, в тій надії, що розбудить їх з їх дрімоти.

Один з наших приятелїв, князь Куропаткин, звістний анархіст, заострив погляд Івана на того рака, що точить Росию, та ще й в Петербурзї піддержував єго палкість, присилаючи єму листи з одушевленими упімненями, щоби він дїлав для великої справи.

В Росиї не знають ріжницї свобідних гадок. Хто лиш свобідної гадки, той „нігіліст". Але російське правительство не вдоволяє ся тим, що гнобить всїх свобідно думаючих людий, оно хоче ще карати и нищити і тих, що може могли би думати свобідно, то есть, таких, котрі могли би взяти ся до небезпечного для абсолютизму заговору, скоро би їх хтось до того намовив або запалив. Правительство платить аґентів провокацийних, людий, котрим припала задача удавати одушевлених для свободи, намовляти молодих людий до заговору [2]), а відтак, скоро они достаточно запалять ся, робити на них доноси і так заганяти їх в погибель. Они не вдоволяють ся тим, щоби старі пнї рубати, стинають ще й вершки молодим соснам.

Ну добре, Іван попав ся в руки одному з таких аґентів провокацийних — Серґієви Николаєвичеви Семнолову — тому злощасному чоловікови, котрий запродав ся правительству, щоби дістати гроші і вдоволити своїй кортячці розпустного житя. Він вабив мого брата чим раз дальше в запутану сїть інтриґ, зробив з него, з чоловіка, що думав благородно, загорілого анархіста, дав єму в руки нитки власти, за котрі сам тягнув як єму було догідно, та зібрав доокола него богато невдоволених людий. Як то удало ся Семнолову позискати вповні довіре мого брата, не знаю. Може тим, що на сїм сьвітї часто так буває, що прості люди потягають висших до себе.

Для нігілїстичної партиї позискане собі князя Панїньского значило богато і они уміли тим користувати ся. Іван став незадовго їх проводирем, переховував у себе їх папери, в котрих були важні приписи що-до шифрованого письма, спис членів і місце сходин, він укладав пляни дїланя і позискав найбільше число приклонників.

Ми о тім всїм нїчогісенько не знали.

Одного вечера прийшов Іван до мене. Він як-раз скінчив був двайцять четвертий рік житя, а здоровлє і сила в нїм аж кипїли. Сестричко Соню — сказав він — коли би добро Росиї вимагало твого житя, чи ти би охотно віддала єго в жертву? Я вже була привикла до такої пересадної бесїди і длятого не приписувала великої ваги тим словам. Але він глянув менї глубоко в очи і сказав:

— Поцїлуй мене, Сонечко, моя голубко! Тогди то видїла я єго послїдний раз.

На ту згадку Соня розплакала ся і плакала довго. Ще від плачу придушеним голосом говорила она дальше:

— На другий день принесли нам єго трупа. Знайшли єго в купі гною коло Поклонної Гори, малої місцевости коло Петербурга. Мав підрізане горло ножем так глубоко, що була перетята дишниця і обі бючки. Рука що єму таку смерть зробила, мусїла мати нечувану силу.

Слїдуючої ночи арештовано в Петербурзї яких двіста людий, між тими кількох із славних родин, а в день опісля застрілив ся один ґенерал, три официри від артилериї і сїм кадетів. Пішов нечуваний переполох. Як би не були відкрили заговір в послїдний хвили, був би став ся більший і небезпечнїйший вамах як коли небудь перед тим.

— Не можу розповісти мого горя і горя мого батька. Буває пропасть, котрої глубин не зміриш.

Мій батько з тої пори показував ся щораз рідше дома. Скинув з себе свою одежу і убирав ся лиш як селянин. Цїлими ночами не було єго дома, а коли я єго на другий день рано побачила, то був такий блїдий і утомлений, як би робив якусь роботу, що переходила єго сили.

Коли я єго з плачем просила, щоби звірив ся менї та позволив менї брати участь в своїх трудах і небезпечностях, то він все менї відповідав як бувало Іван: Соню, моя голубко, тобі не потапати в загальній потопі.

Не сказав менї нїчого.

В рік опісля засудили князя Александра Павловича Панїньского на десять лїт до тяжких робіт в копальнях коло Томска. Єго майно сконфіскoвано, але менї вільно було задержати спадщину по матери, бо мимотого, що мене намучились переслухуванєм, не могли нїчого винайти против мене.

Ще один рік і мій батько номер.

Соня схопилась з софи і станула передо мною з паленїючим лицем і сьвітячими очима. Витягнула затиснені в кулаки руки і говорила шипячим голосом:

— Того дня, коли мого батька повели на Сибір, княжна Соня Панїньская, послїдна свого роду, пристала до нігілїстів і стала ся найвірнїйшим, найбільше готовим до пожертвованя їх членом. Они тепер кажуть, що я їх душею.

Менї аж мороз пішов по цїлім тїлї. Що за страшний образ розкрив ся перед моїми очима!

Соня сїла собі знову коло мене. Єї голос набрав знову природного звуку. Она говорила дальше:

В їх крузї довідала ся я річий, о яких я нїколи не була би й погадала: о зрадженю мого брата, о судьбі мого батька, о поганім поступованю правительства. І я зложила сьвяту присягу, що пімщу ся.

[2]) Свого часу говорено голосно, що цар Александер II. став ся жертвою не так самих нігілістів, як радше агентів провокацийних, котрі молодих людий довели до заговору, але відтак не могли ще в пору перешкодити єму. Справа ся впрочім і доси ще не виснена.

єго убито колом, бо найдено на голові кілька слідів від сильних ударів. Кривий мав 38 літ, був жонатим і батьком 4 дітий. За виновниками убийства слідить жандармерия і суд.

— Нечуване щастє. З Парижа доносять: Лучила ся тут нечувана пригода в історнї льотериї. Капіталїст Сеген, бувший властитель фризиєрского заведеня, мав шість льосів премієвої позички міста Парижа, а іменно ч. 421.442 і пять слїдуючих по собі з черги чисел. Отже при послїднїм льосованю лучило ся так, що вийшли всї ті числа по черзї. І так ч. 421.442 виграло 25.000 франків, слїдуючі два витягнено після номінальної вартости т. є. по 250 франків, четвертий і пятий виграли 500 і 2000 франків, а шестий льос взяв головну виграну 100.000 франків! — Звертаємо увагу наших читателїв, що то лиш п. Сеген мав таке щастє, а то ще не єсть причиною, аби кидати ся до купованя льосів.

— Весела війна. Злодійскі острови або Лядрони на Спокійнім океанї на всхід від Филипиньских островів, належали також до Іспанії, а занятє тих островів Американцями відбуло ся в досить сьмішний спосіб. На тих островах навіть не знали про війну. Коли дня 21 червня американьский корабель під'їхав під їх місто, капітан дав кілька слїпих вистрілів на знак, щоби піддали ся. Однак на те не одержав нїякої відповіди, а іспаньска хоругов повівала дальше над містом. Коли заходили в голову, що мала би значити тая мовчанка, приплили з полудня судном два іспаньскі офіцири з іспаньскою хоругвою, і там дуже чемно заявляли американьскому капітанови, що ґубернатор дякує за поздоровленє іспаньскої фляґи, а заразом перепрашає, що не може поздоровити вистрілами американьску фляґу, бо нема анї одробини пороху. Між Американцями настала веселість і ледви пояснено іспаньским офіцирам, що вже від двох місяців оба краї воюють та що приїхали забрати ті острови. Крім того післали Американцї до губернатора, щоби прибув до них і піддав ся з цїлою залогою, але той не вірив, що єсть війна, звиняв ся, що не може прибути, бо право заборонює, але другого дня приймє Американцїв у себе як найгостиннїйше. Аж другим послам удалось переконати губернатора про війну і перевезено єго з цїлою залогою на американьский корабель, а кількадесять моряків зняли іспаньску фляґу, а завісили американьску. Краєве військо дуже втішило ся тою переміною, а коли дали їм їсти і обдаровали їх, сейчас повідтинали іспаньскі ґузики і роздали їх враз з оружєм між Американів, котрі позабирали собі все на памятку. Лядронці не мають понятя, хто се ті ново-прибувші, але бачучи, що то богаті і не зле з ними обходять ся, тїшать ся з тої переміни.

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. Дирекция зелїзниць державних оповіщує: Перестанок Залюжі-Леденїц положений між стациєю Форбес-Швайніц і перестанком Найдорф на зелїзничім шляху Віден-Хеб отворено дня 15. липня с. р. для особового і пакункового руху.

Перестанок Штіґенґробен, положений між стациєю Ґестлінґ і перестанком Кастен при кільометрі 48·055 зелїзничого шляху Вайдгофен-Лінц отворено дня 20 липня с. р. для особового і пакункового руху.

Дня 20 липня с. р. отворено для особового і пакункового руху перестанки Ґептітгоф, Ст. Андре-Вельтінґ і Штайндорф-Фанніґберґ положені між стациями, а взглядно перестанками Трібендорф і Мурай, Тамсвеґ і Лїнчінґ, Маріянфарр і Маутерндорф при кільометрі 23·9/24·0, 66 3/4 і 74 1/2 зелїзничого шляху Унцмаркт-Фрауенбурґ-Маутерндорф. Того самого дня і на тім самім зелїзничім шляху замкнено перестанки Вельтінґ і Ст. Андре-Ґеріях.

Північно-нїмецкий рух товаровий з Галичиною і з Буковиною. Тарифа — часть II, зшитка 3 з дня 1 жовтня 1896. З днем 1 серпня 1898 увійде в житє додаток III.

— Рух льокальний. З днем отвореня льокальної зелїзницї: Вольфраше Тельч входить в житє додаток VII до важних від 1 січня 1897 тариф і тарифових постапов для перевозу осіб і ручних пакунків на льокальних зелїзницях, котрі зістають під управою зелїзниць державних (з виключенєм галицких і буковиньских льокальних зелїзниць), на котрих не обовязує льокальна тарифа ц. к. австрийских зелїзниць державних з дня 1 січня 1898. — Цїна 10 сотиків.

Додаток III до тарифи для перевозу осіб, ручних пакунків, експресових посилок і псів (часть II і III). З днем 1 серпня 1898 увійде в житє додаток III до тарифи для повисше наведеного перевозу, котрий буде містити доповненя і зміни тарифи головної. Поодинокі примірники того додатку тарифового можна набути по цїнї 10 сотиків за штуку.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Ню-Йорк 3 серпня. Американцї станули без опору в Коамо на острові Порторіко і заняли в суботу вечером Хуан Діас.

Берлин 3 серпня. Цїсар Вілгельм розпорядив, що всї офіцири нїмецкої армії мають по кн. Бісмарку носити через 8 днів жалобу, а маґдебурґский полк кірасирів, котрого кн. Бісмарк був шефом і ґвардийский баталїон стрільцїв, при котрім покійник вступив був до служби, мають носити жалобу через 14 днів.

Найгайм 3 серпня. Цїсарева-вдовиця Фридрихова була через дві години в гостинї у Є. Вел. Цїсаревої австрийскої.

Семнолова уважали за Іванового убийника. Єго вже не було в Петербурзї, він був за границею. Я би була єго відшукала, хоч би мене не були змушували до того окремі обставини. Наші прихильники за границею дали нам знати, що він в Анґлїї і Швайцариї через підкупство і крадїж дістав в свої руки небезпечні папери та хоче їх ще доповнити в Римі, де єсть один відділ нашого російского союза.

Я Семнолова нїколи не виділа і знала єго лиш з опису. Та й він мене нїколи не видів, бо коли ще мій брат жив, я була за молода, щоби брати участь в товарискім житю, а коли він помер, то я аж тогди вже таки нїколи не виступила у великий сьвіт.

Коли я довідала ся о тім, що той нужденник задумав зробити, поїхала я зараз до Швайцариї і перевідала найзнатнїйші місця, але не знайшла єго. Але я знала, що він приїде до Риму і длятого я поїхала туди та заїхала до того готелю, де він мешкав підчас своєї давнїйшої гостини. З моїми приятелями переписувала ся я листами і ми телеґрафували до себе. Я вже стратила була надію, що єго знайду, як одного дня дістала я коротку телеґраму того змісту: „Він приїде“.

Зараз при першім обідї в готели побачила я тебе. Я цїле моє житє жила сама одна здалека від всїх людий. Ти вблизив ся до мене як сьвіжий подув з чистїйшого неба. Вір менї, Віль, то любов виглядала менї з очий, коли я перший раз на тебе подивила ся.

В твоїм товаристві була би я дуже щаслива, як би неожидала була Семнолова. Бо я, бачиш, уложила собі була плян пониживючий для мого жіночого достоїнства, пониживючий для тебе. Я мусїла викликати в Семнолові гоє змислові сть, мусїла залицяти ся до него, звабити єго, щоби не лиш єго убити, але й дістати в свої руки всї єго папери. Я мусїла зайти до єго комнати, перешукати всї куфри та забрати з них все, що мало для мене вартість. Бо як би менї то не було удало ся, то на сотки родин найшов би був сум, а російский кат був би дістав нову роботу.

Коли я дала собі ворожити у тебе, то менї анї на гадку не приходило, що то той мудрець зі Всходу. Що твоя штука не була туманенєм, показало ся менї аж надто ясно, бо ти розповів менї головні черти мого житя з занадто переконуючою правдою. Коли потім, як омлїла, прийшла знов до себе і побачила тебе перед собою, зрозуміла я все, а коли ти признав ся менї що мене любиш, то я тобі відповіла то, що вже далеко давнїйше повинна була тобі сказати, що ти моя судьба, бо я таки зараз від першого разу, як тебе побачила, розплила ся в тобі. Про ту страшну ніч вже не хочу згадувати. Коли я Семнолова на смерть пробила, в ушах єго зазвучало ще імя мого брата.

Я не хотїла, щоби ти за мною їхав, бо я була прецї женщиною, що кровю себе осоромила. Я умисно не таїла ся, що поїду до Триєсту, ти мав довідати ся, що то далека дорога.

Я приїхала на тиждень перед тобою до Петербурга і зробила ужиток з Семнолових паперів. До кількох днів зроблено нешкідливими не менше лиш чотирох аґентів провокацийних. Уста їх замовкли на віки.

Зворушеня, яких я зазнала, вимагали довшого, повного спокою. Я поїхала до Швайцариї і осїла в Ґріндельвальді. Пімстила ся за брата і моя робота була скінчена, я могла знову свободно відотхнути.

Там була я майже цїлий рік не читаючи анї ґазет, анї не беручи нї найменшої участи в подїях дня.

Вернувши до Петербурга, заняла я знову місце межи моїми вірними товаришами. Чутка о твоїй сумній доли дійшла незадовго до мене.

Була найвисша пора, щоби щось зробити і тебе виратувати.

І ось маю тебе знову, Вілю! Чи погорджаєш мною? Чи маєш відразу до мене?

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).